

УДК 351.74(438)

О.С. ПРОНЕВИЧ, канд. іст. наук, доц.,
Харківський національний університет внутрішніх справ

РОЛЬ І МІСЦЕ ПОЛІЦІЇ В СИСТЕМІ ОРГАНІВ ПУБЛІЧНОЇ АДМІНІСТРАЦІЇ ПОЛЬЩІ

Ключові слова: поліція, органи публічної адміністрації, Польща

Реалізована наприкінці 90-х років ХХ ст. адміністративна реформа зумовила нову конфігурацію публічної адміністрації Польщі. Польська поліція як суб'єкт виконавчої влади має дуалістичну правову природу. На загальнонаціональному щаблі вона перебуває у структурі державної адміністрації, а на місцевому рівні тісно пов'язана з органами місцевого самоврядування. Ця обставина об'єктивно зумовлює необхідність чіткого визначення її ролі та місця у системі органів публічної адміністрації.

У вітчизняній правовій науці донині відсутня традиція дослідження означеної наукової проблеми. Водночас така необхідність об'єктивно існує, оскільки реформування системи органів внутрішніх справ України має у тому числі ґрунтуватися на апробованому зарубіжному досвіді інституційного і правового забезпечення діяльності поліції (міліції).

Метою статті є аналіз польського досвіду визначення ролі і місця поліції в системі органів публічної адміністрації.

Польська адміністративно-правова догма ґрунтується на виокремленні сфер діяльності публічної адміністрації. Однією з основних сфер є адміністративна поліція, що охоплює дії публічної адміністрації, спрямовані на охорону публічної безпеки, порядку та спокою. Предмет адміністративної охорони у рамках цієї сфери має специфіку у тому сенсі, що діяльність адміністрації одночасно спрямована на охорону як індивідуальних

благ (життя, здоров'я та майна), так й публічного інтересу (публічної безпеки та порядку). У спеціальній науковій літературі адміністративна поліція ототожнюється з регламентарною (поліцейською) функцією публічної адміністрації або ж тлумачиться як особлива адміністративна функція держави. У польському законодавстві відсутня легальна дефініція «адміністративна поліція». Спроба окреслення її сутності була здійснена відповідно до п.24 ст.29 чинного Закону Польщі «Про поділ урядової адміністрації» [1], де завдання охорони публічної безпеки покладено на очолюваний Міністром внутрішніх справ і адміністрації сегмент «внутрішні справи» урядової адміністрації, а також закріплено поділ внутрішньої адміністрації, уповноваженої на охорону публічної безпеки та порядку. У інституційному сенсі адміністративна поліція охоплює сукупність спеціалізованих суб'єктів (служб, інспекцій, сторож), метою яких є реалізація поліцейських функцій, що мають охоронний, контрольний і наглядовий характер. Вони не становлять єдиної організаційної та компетенційної категорії, поділяючись на поліцейські органи загальної та особливої компетенції. Польська поліцейсько-правова теорія вирішує проблему типологізації (класифікації) суб'єктів адміністративної поліції, ґрунтуючись на матеріальному, формальному і суб'єктивному критеріях [2]. У матеріальному значенні про поліцію йдеться тоді, коли орган займається охороною публічної безпеки та порядку, охороною від загроз для здоров'я, життя або інших правових цінностей, вживає заходи з метою попередження надзвичайних подій природного чи техногенного походження або усунення їх небезпечних для суспільства наслідків, не зважаючи на те, якою є назва органу, уповноваженого на охорону суспільних благ. У функціональному значенні поліція може тлумачитися як реалізація певної функції чи завдання держави або ж як органи публічної адміністрації. Органи адміністративної поліції також можуть поділятися на мілітаризовані та цивільні структури або ж

такі, що належать до публічної адміністрації або мають приватний характер.

Спираючись на окреслені вище критерії, можна виокремити дві організаційні форми адміністративної поліції. До першої категорії відносяться спеціальні державні мілітаризовані («обмундировані») та озброєні формації, що виконують передбачені законом загальні завдання у сфері правоохорони, а саме: поліція [3], прикордонна сторожа [4], мисливська сторожа [5], риболовна сторожа [6], сторожа національного парку [7], транспортна інспекція [8]. Другу категорію репрезентують суб'єкти поліцейської діяльності, що не мають статусу обмундированих і озброєних органів публічної адміністрації, та виконують лише окремі завдання у сфері правоохорони. До цієї групи належать фармацевтична інспекція [9], санітарна інспекція [10], ветеринарна інспекція [11], органи державної геологічної служби [12], геодезична та картографічна служба [13]. Польський поліцейст М. Камінський констатує, що законодавець резервує для першої групи суб'єктів мілітаризованого типу право використання особливих владних форм забезпечення ладу та внутрішньої безпеки, а також охорони особистих прав і свобод приватних суб'єктів [14]. Працівники цих служб мають право у визначених правових ситуаціях та за дотримання низки вимог застосовувати різні форми безпосереднього примусу, у тому числі й вогнепальну зброю. Друга група складається із суб'єктів адміністративно-правових відносин наглядового типу, що виникають між органами публічної адміністрації та приватними суб'єктами. Органи державної влади цього типу позбавлені повноважень застосування безпосереднього примусу при виконанні передбачених законом завдань наглядового характеру [15]. Зазначимо, що поліцейську функцію реалізують також органи публічної адміністрації з «генеральною компетенцією». Так, органи територіального самоврядування на рівні гміни та повіту можуть видавати адміністративно-порядкові приписи, а воєвода, – розпорядження щодо

забезпечення порядку, спокою та публічної безпеки. Наприклад, відповідно до ст.24 чинного Закону «Про безпеку масових заходів» [16] війт (бургомістр, президент міста) уповноважуються надавати дозволи на проведення масових заходів, а згідно зі ст.34 цього закону воєвода має право скасування масового заходу у випадку негативної оцінки стану безпеки та порядку. «Приватну поліцію» складають «фірми осіб та майна» (охоронні фірми), детективні агентства, внутрішні служби, служби порядку організаторів масових заходів.

Визначаючи правовий статус поліції, польський законодавець першочергово підкреслив мілітаризований характер інституції. Тому цілком логічним виглядає визначення поліції «як обмундированої та озброєної формації, що служить суспільству та призначена для охорони безпеки, а також підтримання публічної безпеки і порядку» (ст.1 Закону Польщі «Про поліцію»). Категорія «формація», використана у законі для визначення сутності поліції, традиційно у польській мові відноситься до війська [17]. Обмундированість і озброєність визнано першочерговими атрибутами поліції як органу виконавчої влади. Водночас поліцейська доктрина наголошує, що поліцейський зберігає усі свої повноваження і обов'язки у сфері охорони правопорядку також у випадках, коли перебуває без зброї та у цивільному одязі. У ст.1 чинного польського Закону «Про поліцію» окреслено лише основоположні (базові) цілі, що зумовлюють створення поліції. Поняття «безпека» як ціль діяльності поліції законодавцем використано двічі («безпека людей» та «публічна безпека»), що кореспондується з вимогами ст.5 Конституції Польщі, де безпека громадян однозначно розглядається як одне з основних завдань держави. Конституція водночас передбачає можливість обмеження конкретних прав і свобод з огляду на необхідність забезпечення охорони безпеки, тобто поняття «безпека» слугує передумовою загального або локального обмеження конституційних прав.

Як засвідчує аналіз ст.1 Закону Польщі «Про поліцію», черговість вживання вищезначених правових категорій не є випадковою, оскільки у першу чергу вказує на службову функцію поліції у реляції до суспільства, прагнення забезпечити безпеку кожної людини. «Безпека» у широкому сенсі тлумачиться як відсутність загрози, спокій, у той час, коли «публічна безпека», з одного боку, передбачає збереження порядку та суспільних цінностей, що охороняють державу і громадян перед загрозливими для правопорядку явищами, а з іншого боку, означає фактичний стан, що уможливує без нараження на шкоду нормальне функціонування державної організації та реалізації її інтересів, збереження життя, здоров'я та майна людей, а також користування правами і свободами, гарантованими конституцією та іншими правовими приписами [18]. Натомість поняття «порядок» фігурує у констеляції «публічний порядок», означаючи панування правопорядку, лад, спокій та життя у відповідності до загальнообов'язкових норм [19]. Обов'язок охорони безпеки людей та служіння суспільству має виконуватися з неухильним дотриманням принципу співрозмірності, який передбачає, що у процесі вжиття поліцейських заходів збитки не можуть перевищувати переваг у разі досягнення передбачуваного результату. Польські дослідники наголошують, що використання загального словосполучення «охорона безпеки людей» для визначення обов'язку поліції означає, що предметом охорони є безпека кожної людини, а не лише громадян Польщі. Принциповим для усвідомлення соціальної місії поліції є те, що йдеться не лише про безпеку життя і здоров'я, але й про усунення загроз для інших охоронюваних державою цінностей (життя, гідності, особистої недоторканості, майна тощо). Поліцейсти також констатують, що різниця між одночасно використаними у польському законі «Про поліцію» формулюваннями «охорона» (безпеки людей) і «підтримання» (публічної безпеки та порядку) є перш за все семантична, мен-

шою мірою, – функціональна. Поняття «охорона» містить більш динамічний потенціал, оскільки вказує на забезпечення, опіку, захист перед небезпекою (агресією). Натомість «підтримання безпеки» є переважно статичною категорією, що передбачає перспективу збереження сталого стану («залишити на певній позиції, на тому ж місці») [17].

Правову основу діяльності польської поліції складають спеціальний закон «Про поліцію» від 06.04.1990 р., а також низка підзаконних нормативно-правових актів, а саме: розпорядження Ради Міністрів «Про способи провадження при виконанні деяких повноважень поліцейських» від 26.07.2005 р. [20], розпорядження Ради Міністрів «Про визначення випадків, а також умов і способів застосування поліцейськими засобів безпосереднього примусу» від 17.09.1990 р. [21], розпорядження Міністра внутрішніх справ і адміністрації «Про озброєння поліції» від 15.11.2000 р. [22], розпорядження Ради Міністрів «Про особливі умови та способи провадження при застосуванні поліцейськими вогнепальної зброї та засади застосування вогнепальної зброї відділами та підвідділами поліції» від 19.07.2005 р. [23], розпорядження Міністра внутрішніх справ і адміністрації «Про обмундирування поліцейських» від 20.05.2009 р. [24], директива Головного коменданта поліції «Про дії поліцейських щодо учасників дорожнього руху, які користуються дипломатичними або консульськими імунітетами та привілеями, а також користуються внутрішньодержавними імунітетами» від 03.01.2006 р. [25], «Засади професійної етики поліцейського» (затверджено розпорядження головного коменданта поліції від 31.12.2003 р. № 805) [26] тощо.

Аналізуючи сутність завдань польської поліції, у першу чергу слід визначити їх комплексність і виключну соціальну значущість. Відповідно до п.2 ст.1 Закону Польщі «Про поліцію» від 06.04.1990 р. визначено такий «каталог основних завдань поліції»: охорона життя і здоров'я людей, а також майна, перед незаконними замахами, що по-

рушують ці блага; охорона публічної безпеки та порядку, забезпечення спокою в громадських місцях та у засобах громадського транспорту і публічної комунікації, в дорожньому русі та на водних шляхах, призначених для повсякденного користування; ініціювання і організація заходів з метою запобігання вчиненню злочинів і адміністративних правопорушень, а також криміногенним явищам та співробітництво у цій сфері з державними органами, органами місцевого самоврядування і громадськими організаціями; викриття злочинів і адміністративних правопорушень та виявлення осіб, які їх вчинили; нагляд над стражами гмінними (міськими), створеними на підставі закону та над спеціальними озброєними охоронними формаціями у межах, визначених в окремих приписах; контроль за дотриманням правових і адміністративних приписів, пов'язаних з публічною діяльністю або таких, що встановлюють правила поведінки в публічних місцях; співробітництво з поліцейськими відомствами інших держав та міжнародними організаціями на підставі міжнародних угод та окремих приписів; накопичення, опрацювання і передача кримінальної інформації; ведення бази даних щодо результатів аналізу дезоксирибонуклеїнової кислоти (ДНК); утворення, експлуатація і підтримання роботи інформаційної системи, що надає органам урядової адміністрації та органам справедливості можливість доступу і передачі даних до Шенгенської інформаційної системи [3].

Поліція також реалізує завдання, що виникають з міжнародно-правових договорів на засадах, які в них визначені. Завдання поліції містять також окремі закони, що торкаються проблем забезпечення публічної безпеки («Про безпеку масових заходів» від 20.03.2009 р. [16], «Про охорону осіб та майна» від 22.08.1997 р. [27], «Про гмінну сторожу» від 29.08.1997 р. [28] тощо).

Поліція наділена широким спектром завдань у різних галузях суспільного життя, реалізації яких сприяють правові форми діяльності. Зважаючи на критерії, що беруться

до уваги при виборі окремих форм діяльності органів поліції, виокремлюються такі форми діяльності:

– видання адміністративних актів. Адміністративний акт є виразом волі адміністративного органу, який юридично окреслює ситуацію конкретно визначеного адресата у конкретно визначеній справі. У діяльності органів поліції вирізняється сфера «імперіум», що проявляється власне у виданні адміністративних актів. Адміністративні акти, що видаються поліцією, можуть набувати форми адміністративних постанов (у вигляді формалізованих рішень) і безпосередніх рішень (ухвалюються в умовах необхідності негайного прийняття рішення з метою усунення існуючої небезпеки);

– видання поліцейських дозволів. Поліцейський дозвіл є різновидом адміністративного дозволу, що ухвалюється з метою підтримання і забезпечення публічного порядку. Він має конститутивний характер, оскільки скасовує заборону здійснення певної діяльності. У такому акті адміністративний орган стверджує, що у конкретному випадку відсутня перешкода для здійснення означеним суб'єктом окресленої діяльності. Натомість адресат цього акту гарантує, що не створить небезпеку публічному інтересу;

– видання нормативних актів. Органи поліції видають нормативні акти, що впливає на внутрішню сферу поліції та скеровані на підпорядковані організаційні одиниці. Цей вид нормативних актів також опосередковано впливає на громадянське суспільство;

– адміністративне порозуміння є формою налагодження співпраці між поліцією та органами державної влади, органами місцевого самоврядування або громадськими організаціями при виконанні публічних завдань. Укладання адміністративного порозуміння не тягне встановлення відносин залежності. Адміністративне порозуміння є різновидом угоди, на рівні якої здійснюється розмежування компетенції, визначається взаємні обов'язки та засади координації діяльності;

– оперативно-розшукові та адміністратив-

но-порядкові дії пов'язані з інтервенцією поліції у сферу прав і свобод людини. Вони здійснюються у межах завдань поліції з метою виявлення, запобігання і розслідування злочинів та адміністративних правопорушень. Отримані внаслідок провадження цих дій матеріали є доказами у конкретних справах;

– здійснення суспільно-організаційної діяльності з метою забезпечення публічної безпеки та порядку, а також запобігання криміногенним явищам. Ця діяльність не має владного характеру, оскільки поліція не застосовує засобів примусу. Вичерпний каталог суспільно-організаційних дій відсутній, оскільки суспільний прогрес зумовлює перманентну необхідність застосування нових ефективних засобів;

– матеріально-технічні чинності. Ця форма діяльності здійснюється на підставі та у спосіб, визначений законом. Матеріально-технічні чинності поділяються на внутрішні та зовнішні. До внутрішніх можна віднести регламенти та інструкції щодо внутрішньої організації органів поліції, приписи про службові стосунки поліцейських тощо. Зовнішні матеріально-технічні чинності (реєстрація вогнепальної зброї, виконання контролю, участь у адміністративно-процесуальному провадженні) мають значно більше значення для ефективної реалізації функції охорони публічної безпеки та порядку, аніж внутрішні чинності;

– інші правові форми діяльності (співробітництво, виконання владних повноважень в умовах надзвичайного стану тощо).

Резюмуючи вищесказане, зазначимо, що законодавець визначив поліції роль координатора та головного організатора загальної адміністративно-правової системи охорони безпеки громадян. Такий висновок витікає з аналізу положень закону щодо компетенції органів поліції з нагляду та контролю над іншими суб'єктами поліцейської діяльності (так званими «обмундированими формаціями»), на які покладено виконання завдань з охорони публічної безпеки та порядку, охорони інших публічних цінностей і благ. Зок-

рема, нагляд над діяльністю гмінної сторожі «у фаховій сфері» здійснює головний комендант поліції через воєводського коменданта поліції. Поліція також наділена координаційними повноваженнями у сфері організації і виконання охоронних завдань окремими службами, інспекціями та сторожами. Водночас взаємодія поліції з іншими суб'єктами поліцейської діяльності повинна ґрунтуватися на усвідомленні того, що у ситуаціях позитивного накладання діяльності поліції зі сферами відповідальності інших служб пріоритет діяльності має надаватися спеціальним формаціям, уповноваженим на виконання особливих завдань. Поліція як координатор, організатор і наглядач за станом виконання поліцейських завдань у різних сферах та на різних територіальних рівнях повинна утримуватися від інтервенції там, де з урахуванням масштабу проблеми, спеціальні служби спроможні самостійно виконати свої обов'язки. Якщо йдеться про накладання сфер відповідальності негативного характеру, то відсутність дій з боку спеціальних адміністративних поліцейських служб зобов'язує поліцію, як відповідальну за загальний стан усунення загроз для публічної безпеки та порядку, поновлювати порушений правопорядок, не очікуючи можливих дій з боку інших суб'єктів поліцейської діяльності. Такий підхід кореспондується з визначеною законодавцем роллю поліції як загальнонаціональної охоронно-порядкової формації, оскільки дає суспільству можливість покладати на поліцію виконання основоположних завдань надання населенню допомоги у випадку відсутності дій персоналу спеціальних формацій або ж недостатньої ефективності вжитих заходів.

ЛІТЕРАТУРА

1. Ustawa o działach administracji rządowej z dnia 4 wczesnia 1997 r. // Dzennik Ustawowy. – 1999. – Nr. 82. – Poz. 928 ze zm.
2. Leonski Z. Policja administracyjna – istota, rodzaje, zadania [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.wszib.poznan.pl/>

wydawnictwo/dystrybucja/download/wezlowe_problemy_Leonski.pdf.

3. Ustawa o Policji z dnia 6 kwietnia 1990 r. // *Dziennik Ustawowy*. – 2007. – Nr. 43. – Poz. 277 ze zm.

4. Ustawa o Strazy Granicznej z dnia 12 października 1990 r. // *Dziennik Ustawowy*. – 1990. – Nr. 78. – Poz. 462 ze zm.

5. Ustawa z dnia 13 października 1995 r. *Prawo łowieckie* // *Dziennik Ustawowy*. – 2002. – Nr. 42. – Poz. 372 ze zm.

6. Ustawa o rybactwie śródlądowym z dnia 18 kwietnia 1985 r. // *Dziennik Ustawowy*. – 1985. – Nr. 21. – Poz. 91 ze zm.

7. Ustawa o ochronie przyrody z dnia 16 kwietnia 2004 // *Dziennik Ustawowy*. – 2004. – Nr. 92. – Poz. 880 ze zm.

8. Ustawa o transporcie drogowym z dnia 6 wczesnia 2001 // *Dziennik Ustawowy*. – 2004. – Nr. 204. – Poz. 2088 ze zm.

9. Ustawa z dnia 6 wczesnia 2001 r. *Prawo farmaceutyczne* // *Dziennik Ustawowy*. – 2001. – Nr. 126. – Poz. 1381 ze zm.

10. Ustawa o Państwowej Inspekcji Sanitarnej z dnia 14 marca 1985 r. // *Dziennik Ustawowy*. – 1998. – Nr. 90. – Poz. 575 ze zm.

11. Ustawa o Inspekcji Weterynarnej z dnia 29 stycznia 2004 r. // *Dziennik Ustawowy*. – 2004. – Nr. 33. – Poz. 287 ze zm.

12. Ustawa z dnia 4 lutego 1994 r. *Prawo geologiczne i gornicze* // *Dziennik Ustawowy*. – 2005. – Nr. 228. – Poz. 1947 ze zm.

13. Ustawa z dnia 17 maja 1989 r. *Prawo geodezyjne i kartograficzne* // *Dziennik Ustawowy*. – 2005. – Nr. 240. – Poz. 2027 ze zm.

14. Kaminski M. *Policja administracyjna w sensie przedmiotowym i podmiotowym a problem ochrony bezpieczeństwa obywateli* [Elektronnyj resurs]. – Reżim dostępu: http://www.dobrauczelnia.pl/upload/File/KONFERENCJE/bezpieczenstwo_obywatela/Kaminski.pdf.

15. Bednarek W., Dobkowski J., Kopacz Z. *Policja administracyjna w systemie administracji publicznej (wybrane zagadnienia)* // *Instytucje wspolczesnego prawa administracyjnego. Ksiega jubileuszowa prof. zw. dra hab. Jozefa*

Filipka, red. I. *Skrzydło–Niznik*. – Krakow, 2001. – S. 24–34.

16. Ustawa o bezpieczeństwie imprez masowych z 20 marca 2009 r. // *Dziennik Urzędowy*. – 2009. – Nr. 62. – Poz. 504 ze pozn. zm.

17. *Słownik Języka Polskiego*. – Warszawa: Wydawnictwo PAN, 1988. – T. I – 745 s.

18. Zaborowski J. *Administracyjno–prawne ujecie pojec bezpieczenstwo publiczne i porzadek publiczny. Niektore uwagi unormowan prawnych 1983–1984* // *Zeszyty Naukowe ASW*. – 1985. – Nr. 41. – S. 128–129.

19. Glasser S. *Polskie prawo karne w zarysie*. – Krakow: Księg. Powsz., 1933. – 463 s.

20. Rozporządzenie Rady Ministrów w sprawie sposobu postępowania przy wykonywaniu niektórych uprawnień policjantów z dnia 26 lipca 2005 r. // *Dziennik Ustawowy*. – 2005. – Nr. 141. – Poz. 1186.

21. Rozporządzenie Rady Ministrów w sprawie okeslenia przypadkow oraz warunkow i sposobow uzcicia przez policjantow srodkow przymusu bezposredniego z dnia 17 wrzesnia 1990 r. // *Dziennik Ustawowy*. – 1990. – Nr. 70. – Poz. 410.

22. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnetrznych i Administracji w sprawie uzbrojenia Policji z dnia 15 listopada 2000 r. // *Dziennik Ustawowy*. – 2000. – Nr. 14. – Poz. 139.

23. Rozporządzenie Rady Ministrów w sprawie szczegolowych warunkow i sposobu postępowania przy uzciciu broni palnej przez policjantow oraz zasad uzcicia broni palnej przez oddzialy i pododdzialy zwarte Policji z dnia 19 lipca 2005 r. // *Dziennik Ustawowy*. – 2005. – Nr. 135. – Poz. 1132.

24. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnetrznych i Administracji w sprawie umundaruwania policjantow z dnia 20 maja 2009 r. // *Dziennik Ustawowy*. – 2009. – Nr. 90. – Poz. 738.

25. Zarządzenie Ministra Spraw Wewnetrznych i Administracji w sprawie postępowania policjantów wobec uczestników ruchu drogowego korzystających z immunitetów i przywilejów dyplomatycznych lub

konsularnych oraz korzystających z immunitetów krajowych z 3 stycznia 2006 r. // Elektronny ресурс Режим доступа: www.kpppulawy.internetdsl.pl/przepisy/wytyczne_immunitety.pdf.

26. Zarządzenie nr 805 Komendanta Głównego Policji z 31 grudnia 2003 r. w sprawie Zasad etyki zawodowej policjanta //

Gazeta Policyjna. – 2004. – Nr 7. – S. 13.

27. Ustawa o ochronie osob i mienia z dnia 22 sierpnia 1997 r. // Dzennik Ustawowy. – 1997. – Nr. 114. – Poz. 740.

28. Ustawa o strazach gminnych z dnia 29 sierpnia 1997 r. // Dzennik Ustawowy. – 1997. – Nr. 123. – Poz. 779.

Проневич О. С. Роль і місце поліції в системі органів публічної адміністрації Польщі / О. С. Проневич // Форум права. – 2010. – № 4. – С. 741–747 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.nbu.gov.ua/e-journals/FP/2010-4/10proscap.pdf>

На основі аналізу чинного адміністративного (поліцейського) законодавства визначено роль і місце поліції в системі органів публічної адміністрації Польщі. Особлива увага приділена з'ясуванню правової природи поліції як соціально-правового феномену.

Проневич А.С. Роль и место полиции в системе органов публичной администрации Польши

На основе анализа действующего административного (полицейского) законодательства определено роль и место полиции в системе органов публичной администрации Польши. Особое внимание уделено выяснению правовой природы полиции как социально-правового феномена.

Pronevich A.S. Role and a Police Place in System of Bodies of Public Administration of Poland

On the basis of analysis of current administrative (constabulary) legislation a role and place of police is certain in the system of organs of public administration of Poland. The special attention is spared finding out of legal nature of police as the social-legal phenomenon.

Форум права